

နိုးနိုးစာပေ

ဆုလေးနွယ်

ရန်ကုန်စက္ကသိုက်

မိုးရွာပြီးစခါတော

design : bo bo moon

ကိုယ်ဟာ ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက
ကိုယ့်ကို မုန့်တစ်ခါ ဝယ်ကျွေးတဲ့ သူကို
ဆယ်ခါလောက် ပြန်ဝယ်ကျွေးရမှ ကျေနပ်တယ်။
ကိုယ့်အပေါ် နည်းနည်းကောင်းရင် ...
ဆယ်ဆမက ပြန်ကောင်းချင်တဲ့ သူ ဖြစ်တယ်။
ကိုယ့်ရဲ့ မွေးနေ့ရက်မြတ်ကို ...
သူမက မထင်မှတ်ဘဲ ...
အသိအမှတ်ပြုလာတဲ့ အခါ
ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခြင်းနဲ့ ...
သူမရဲ့ မွေးနေ့ကိုလည်း
နောင်အမြဲတမ်း...
အသိအမှတ်ပြုသွားဖို့
စဉ်းစားတယ်။
သူမဘက်က ကိုယ့်ကို ...
အနည်းငယ်လေး ချစ်တယ်ဆိုခဲ့ရင် ...
ကိုယ်က အဆပေါင်းများစွာ

ပေးဆပ်ခြင်းတွေနဲ့
တစ်သက်လုံး ချစ်သွားချင်တယ်။
ဇင်ရဲ

ကျွန်မဟာ ...
ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့
အခုလောလောဆယ်မှာ
အဖွဲ့ရဲ့
အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ခွင့်ရတယ်။
ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ သူတွေလည်း
ကံအားလျော်စွာ ...
အများကြီးပဲ ရှိနေတယ်လေ။
ဒါပေမဲ့ ...
ကျွန်မ ဘဝင်မမြင့်ရဲဘူး။
ဘာကြောင့် လဲဆိုရင် ...

လောကကြီးက ကျွန်မကို . . .
ဘဝင်မြင့်ခွင့်မပေးဘူး ဆိုတာ . . .
ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သိထားလို့ ပဲ။
အထူးသဖြင့်တော့
အချစ်ရေးကိစ္စပေါ့ . . .။
ချစ်တဲ့ သူနဲ့ ဆုံစည်းဖို့ ဆိုတာ
မလွယ်ကူဘူးလေ။
ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မဆို . . .
ကျွန်မက ‘ချစ်ခြင်း’ ကို
တန်ဖိုးထားလေးစားပါတယ်။
ရည်ရွယ်မှူး

ရွယ်မှူးက တံခါးရှေ့မှာ ရပ်ပြီး အခန်းတံခါးကို တဖုန်းဖုန်း
လက်ဝါးနှင့် ရိုက်လိုက်ပေမဲ့ အခန်းထဲက ပိညှက်က လုံးဝမလှုပ်၊ အသံ
လည်း မပေး၊ လာပြီ လည်း မအော် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လို့ နေသည် ။

"ဟဲ့ . . . ညက်ညက်၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ တံခါးဖွင့်လေ" ဟု အပြင်က အော်တာလည်း မကြား။

တော်တော်ဆိုးပါလားနော်။

အခန်းတံခါးကို လုံးဝ လာမဖွင့်။

အိပ်များ ပျော်နေပြီလား မသိ။

ဂစ်တာထည့်ထားသော သားရေအိတ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းပြီး စိတ်မရှည်စွာ ခါးနှစ်ဖက် ထောက်မိပါ၏။ အပြင်က မောမောနှင့် ပြန်လာတာ သူက တံခါးမဖွင့်။ သည် လောက် ခေါက်နေတာ မကြားဘဲ မနေပါ။ အိပ်ပျော်နေတာလား။ ရေချိုးခန်း ဝင်နေတာလား။ လက်မှာ ပတ်ထားသော နာရီအနီရဲကလေးကို ငုံ့ကြည့်မိပါ၏။

သည် အချိန် ရေချိုးစရာလား။

ဝိညာဉ်က ညဘက် ရေမချိုးတတ်ပါ။

ဂစ်တာအိတ်ကို ပြန်ဆွဲယူပြီး အောက်ကို ပြန်ဆင်းလာခဲ့၏။ အောက်ထပ် ထမင်းစားခန်းမှာ ကော်ဖီ သောက်နေသော သံချိုက

"ဟဲ့ . . . ရေမချိုးဘူးလား၊ အင်္ကျီမလဲဘူးလား၊ ဒါ ဘယ်လဲ" ဟု မေးလာသည် ။

"ဘယ်မှ မသွားပါဘူးဟယ်"

ညည်းညည်းကလေး ပြောပြီး ဂစ်တာအိတ်ကို ဧည့်ခန်းက နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာမှာ သွားတင်ထားပြီးမှ ပြန်လျှောက်လာလျက် ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည် ။

ထိုဂစ်တာက ရွယ်မှူး၏ အမြတ်နိုးဆုံးအရာ။ ပစ်စလက်ခတ် မထား

ချင်ပါ။ ပစ်စလက်ခတ် ထားလို့ မဖြစ်။ သည် ဂစ်တာလေးကို အပျက်စီး မခံနိုင်ပါ။

"ကော်ဖီသောက်မလား"

သံချူမေးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြဖြစ်သည် ။ သံချူက ကော်ဖီဓာတ်ဘူး ထဲက ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက် ထည့်ပေးပြီး မုန့်ပန်းကန်ကို ရှေ့တိုး ရွှေ့ပေး ၏။

ရွယ်မှူးက ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို စားပွဲပေါ် တင်ချထားပြီး ပိုက်ဆံ အိတ်၏ လက်ကိုင်ကြိုးမှာ ချိတ်ထားသော ဟင်းနီဖုန်းကို ဖြုတ်ယူလိုက် ၏။

"ဒီနေ့ နားလိုက်တော့မယ်၊ လာမက ဖြစ်တော့ဘူးလို့ ဖုန်းဆက် လိုက်မယ်၊ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ"

သည် ည အကတိုက်ဖို့ ချိန်းထားတာ ရှိသည် ။ အဖွဲ့လိုက်အကဆို တော့ ခဏခဏ တိုက်ရသည် ။ ညှိရသည် ။ စိတ်ရှည်ရသည် ။

"ခဏတစ်ဖြုတ် သွားလိုက်ပါလား"

"ခဏနဲ့ လည်း မဖြစ်ပါဘူး၊ အကြာကြီး တိုက်ရမှာ ၊ ညဉ့်နက်မှာ ပဲ"

သံချူက သွားချင်ပေမဲ့ ရွယ်မှူးက နားချင်ပြီဆိုတော့ ဇွတ်မပြော။ ရွယ်မှူးက အဓိက မဟုတ်လား။

သူတို့ လေးယောက်မှာ ရွယ်မှူးက အခရာ။ နာမည်အကြီးဆုံး။ လူ သိအများ ဆုံး ပရိသတ် အခိုင်မာဆုံးပါ။

သံချူတို့ သုံးယောက်ကို ရွယ်မှူးနှင့် တွဲပြီး သိကြတာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွယ်မှူး၏ ဦးဆောင်မှု၊ ဆုံးဖြတ်မှုအောက်မှာ သူတို့

က နေကြတာပါ။

"ဟော . . . ဟိုမှာ ဆင်းလာပါပြီ၊ မအိပ်သေးပါဘူး"

ပိညက်က ထဘီရှည်ကလေးကို ခြေမျက်စိ ဖုံးအောင် ဝတ်ပြီး တဖျပ်
ဖျပ်နှင့် လှေကားက ဆင်းလာ၏။

"ဟဲ့. . . ခုန ရွယ်မှူး တံခါးခေါက်ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား၊ နင်
ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ကြားပါတယ်"

"ကြားရဲ့ သားနဲ့ ဘာလို့ မဖွင့်တာလဲ"

"ဖွင့်သားပဲ၊ မရှိတော့တာ"

"ချက်ချင်း မဖွင့်နိုင်အောင် နင်က ဘယ်သွားနေလို့ လဲ၊ ပြောစမ်းပါ
ဦး"

ပိညက်က ပြန်မဖြေဘဲ ခိခနဲ ရယ်သည် ။ သံချို့က သူ့ကို မျက်စောင်း
ရွယ်၏။

"မိတ်ဆက်စာရေးနေလို့ ပါ"

တိုးတိုးဖွကလေး ပြောလာတော့ ရွယ်မှူးက စိတ်ပျက်သလို ကြည့်
၏။ ပိညက်ဘက်ကသာ မိတ်ဆက်စာတွေ အစောင်ပေါင်းများ စွာ ရေး
နေတာ ဟိုဘက်က တစ်ခါမှ စာမပြန်ပါ။ ဒါကိုပဲ ဇွဲကောင်းသည် ။

"ဒီလိုဝီရိယကို တခြားနေရာမှာ သုံးရင် တော်တော်အကျိုးရှိမယ်"

ပိညက်ကို သံချို့က ငေါက်၏။

"အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ လုပ်မနေနဲ့ တော့"

"ဟာ . . . ရေးမှာ ပဲ၊ စာမပြန်တာ မအားသေးလို့ ပါ၊ သံချိုတို့ ရော စာပြန်လို့ လား၊ မိတ်ဆက်စာတွေ ဖတ်အားလို့ လား"

"ဘာဆိုလဲ"

ညီအစ်မနှစ်ယောက် စကားများမှာ စိုးတာမို့ ရွယ်မှူးက

"ပြောမနေပါနဲ့ သံချိုရယ်၊ ရေးချင်လည်း ရေးပါစေ၊ သူ့ခံစားမှုပဲပေါ့
" ဟု ဝင် ဖျန်ဖြေလိုက်၏။

ပြီးမှ ဂစ်တာကို သွားယူပြီး အပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့သည် ။ သံချိုတို့ က ချမ်းသာပြည့်စုံပြီး ညီအစ်မ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတာမို့ ရွယ်မှူးတို့ ၏ ‘Black Diamond’ အဖွဲ့ဝင် လေးယောက်စလုံး သည် အိမ်မှာ လာနေ လို့ ရသည် ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သီချင်းရေး၊ သီချင်းဆို၊ အနုပညာကို အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ခွင့်ရနေပါသည် ။ အနှောင့်အယှက် မရှိ။

ရွယ်မှူးက သံချို့ညီမလေး ပိညက်နှင့် တစ်ခန်းတည်း အတူတူ နေ ပါသည် ။ ပိညက်အခန်းက ကျယ်ဝန်းပြီး လေကောင်းလေသန့် ရသည် ။ ဝရန်တာကျယ်ကြီးလည်း ပါသည် ။ ဝရန်တာနှင့် အခန်းကို မှန်ညို များ နှင့် စလိုက်ဒရော တပ်ထားတာမို့ ရွယ်မှူးက နှစ်သက်သဘောကျ ပြီး ပိညက်နှင့် နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။

"အဝတ်အစား သွားလဲဦးမယ်"

သံချို့နှင့် ပိညက်ကို ပြောကာ အခန်းရှိရာဘက် လာခဲ့၏။ ပိညက်က

...

"ရွယ်မှူး . . . ပိညက်စာတွေ လျှောက်မဖတ်နဲ့ နော်" ဟု ရှက်ရှက်နှင့် မှာ ၏။

"မဖတ်ပါဘူး"

ရေးလည်း ရေးသေး ရှက်လည်း ရှက်တတ်သေး။ ဘာလေးမှန်းကို မသိ။

အခန်းထဲဝင် လာပြီး တံခါးပိတ်ကာ မှန်ရှေ့မှာ ရပ်မိ၏။ ဂျင်းဘောင်းဘီပေါ်က ထပ်ဝတ်ထားသော စကပ်တိုတို ပန်းဆီရောင်ကလေးကို ပထမဦးဆုံး ချွတ်လိုက်၏။ စကပ်အတိုကလေးတွေဆို ရွယ်မှူးက ဘောင်းဘီရှည်ပေါ်က ထပ်ဝတ်လေ့ရှိသည် ။ လုံခြုံပြီး ခေတ်မီသော စတိုင်မျိုး ပေါ့ပါးပြီး လှပသော စတိုင်မျိုးကို ရွယ်မှူး နှစ်သက်သည် ။ မလုံမခြုံ မဝတ်တတ်ပါ။ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တတ်သည် ။

အိမ်နေရင်း ဂါဝန်ရှည်ကလေး တစ်ထည်ဝတ်ကာ မျက်နှာ ခြေလက်ဆေးဖို့ ပြင်၏။

သည် ညတော့ အပြင်မထွက်ချင်။

ရွယ်မှူး ဘာလို့ သည် လောက် ပင်ပန်းနေပါလိမ့်။ မနက်အစောကြီးကတည်းက တောက်လျှောက် အလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့တာ မရပ်မနား။

ဆံပင်ကလေးတွေကို ခေါင်းစည်းကွင်း ပျော့ပျော့ကလေးနှင့် စုစည်းချည်နှောင်ထားလိုက်၏။

အခုတစ်လောကလေးမှ ကောက်ထားသော ဆံပင်ကလေးကို အရမ်း မြတ်နိုးနေမိသည် ။

ထိုဆံပင်ကောက်ကလေးက ရွယ်မှူးနှင့် လိုက်သည် ဟု ထင်မိသည် ။ လူတိုင်းကလည်း သိပ်လိုက်တာပဲ ဟု ပြောကြသည် ။

ဆံပင်ပုံစံက မျက်နှာကို ပြောင်းလဲစေသည် ။ နုသွားစေတာလည်း ဆံပင်။ ရင့်သွားစေတာလည်း ဆံပင်။

ရွယ်မှူးက မှန်ညိုစလိုက်ဒရောကို တွန်းဖယ်ပြီး ဝရန်တာ ထွက်ဖို့ ပြင်ခိုက်မှာ ပဲ အသည်းပုံ ပန်းအိုးနှင့် ထည့်ထားသော ကြာပန်းအိုးကို မြင်ရသည်။ ။ မရမ်းရောင် ကြာပန်းပွင့် သုံးပွင့် ပြီးတော့ ကြာဖူး ကြာခွက် ကြာရွက်များ ဝေဝေဆာဆာ စုံစုံလင်လင် ပါသော ကြာပန်းအိုးကလေး။

လှပသက်ဝင်ပြီး ကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းမြေ့ အေးချမ်းသည်။ ။ ထည်ဝါသည်။ ။

မရမ်းပြာရောင် ကြာပန်းများ ၏ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် ရွယ်မှူး ခြေလှမ်းတွေက ကြာပန်းအိုးအနီးကို ရောက်သွား၏။

လှပသော ကတ်အနီရောင်ကလေးကို ဖြည်းဖြည်းညင်သာ ဆွဲယူ ဖတ်ကြည့်မိ၏။

"ဆရာဇင်ရဲအတွက် မွေးနေ့အမှတ်တရ" ဆိုပါလား။

ပြီးတော့ တိကျသော နေ့စွဲတစ်ခု။

ဟင်။

ရွယ်မှူးက မျက်လုံးကလေးတွေ ရက်စွဲဆီမှာ စိုက်တန့် ငြိမ်သက် ကာ အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ။

အဲဒါ ရွယ်မှူးမွေးနေ့ပါ။

ဘာလို့ မွေးနေ့ချင်း တူနေရတာလဲ။

ထိုစာရေးဆရာ၏ မွေးနေ့ကို ပိညှက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေပါလိမ့်။

အတွင်းကျကျ လေ့လာထားပါရောလား။

ဇင်ရဲ စာအုပ်ထွက်တိုင်း ဝယ်သိမ်းသည်။ ။ အားလျှင် ထိုစာအုပ်တွေပဲ

ပြန်ပြန်ဖတ်သည်။

ပိညှက်က ဇင်ရဲ၏ အမာခံ ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ ကြာပန်းအိုးလေးကို သေချာ ကြည့်ပြီးပြီမို့ မတ်တတ် ရပ်မိတုန်းမှာ ပိညှက်ရောက်လာ၏။

"အဟင်း . . . ဆရာဇင်ရဲအတွက် (ဘတ်ဒေးပရဲစဉ်) မွေးနေ့လက် ဆောင်လေ၊ လှရဲ့ လားဟင်"

"လှပါတယ်၊ အရမ်းလှတယ်"

ရွယ်မှူးက ခေါင်းညိတ်၏။

"သူ့မွေးနေ့ကို ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ အင်တာဗျူး ဖတ်တာလား"

"ဟင့်အင်း . . . သူ့အင်တာဗျူးတွေ မပါပါဘူး၊ သူက စာပဲရေးတာ၊ လူသိခံတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဪ . . . ဪ ဟုတ်လား"

"သူ့စာအုပ်တွေ ဖတ်ရင်းနဲ့ သိလာတာပါ"

"သေချာလို့ လား"

"သေချာတာပေါ့"

ဝတ္ထုထဲက နေ့စွဲတစ်ခုသည် စာရေးသူ၏ မွေးနေ့လည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ ပါ။ ပုံသေယူဆလို့ ရပါ့မလား။ ပိညှက်က ဘာလို့ ယုံကြည်နေ ပါလိမ့်။

"ရွယ်မှူး မသိပါဘူး၊ စာရေးဆရာ ဆိုတာမျိုးက သူ့ဘဝရဲ့ ပုံရိပ်တွေ စာထဲမှာ ထင်ဟပ်နေတတ်တယ်၊ ထည့်ရေးမိတတ်တယ်"

"အင်း"

ပိညက်က ကြာပန်းအိုးလေးဘေးမှာ ထိုင်ချပြီး သဘောကျစွာ ကြည့်နေ၏။

"သူ့မွေးနေ့တင် မကဘူး သူ့မှာ မိန်းမ မရှိသေးဘူး ဆိုတာရော၊ ပြီးတော့ သူက တစ်ခါ အသည်းကွဲဖူး တာရော သိနေတယ်"

ရွယ်မှူးက ပိညက်ကိုကြည့်ကာ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေမိ၏။ ဇင်ရဲစာအုပ်တွေ ကြိုက်မှန်းသိပေမဲ့ သည် လောက် စွဲလမ်း ရူးသွပ်မှန်း မသိခဲ့ပါ။ တကယ့်ကို ဇင်ရဲ ခရေဇီ ပါလား။

"သူက တစ်ခါတလေ မိန်းမ မကောင်းကြောင်း ပြောတတ်တယ်။ သူတွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မကောင်းတာနဲ့ အားလုံးကို အတူတူလို့ မြင်ပြီး အမြင်စောင်းနေတာလေ"

ရွယ်မှူးက ဖွဖွပြီးပြီး ပိညက်နှင့် အတိုက်အခံ မပြောတော့ပါ။ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိတာက အနုပညာ ရှင်တစ်ယောက်ကို ပရိသတ်တစ်ယောက်က နက်ရှိုင်းစွာ အသိမှတ်ပြု ထားတတ်ပါလား ဆိုတာ။

ပိညက်ဆို ဇင်ရဲအကြောင်း အကုန်သိသည် ။ အကုန်စိတ်ဝင်စားသည် ။ ဇင်ရဲကိုလည်း လေးစားသည် ။

ရွယ်မှူး ဆုံးဖြတ်မိတာက ရွယ်မှူးလည်း ပရိသတ်ကို သည့်ထက် လေးစားဖို့ ပါပဲ။

ပရိသတ်မေတ္တာကို ရွယ်မှူး သိလာခဲ့ပြီ။ ပိညက်ကို အနီးကပ်ကြည့်ပြီး သိသွားတာပါ။ အစကဆို ရွယ်မှူး မွေးနေ့တိုင်း မွေးနေ့လက်ဆောင်ကလေးတွေ ရောက်လာတတ်တာကို သိပ်ဂရုမစိုက်မိခဲ့ပါ။ အလုပ်မအားတာရော အမှတ်တမဲ့ နေမိတာရော နှစ်မျိုးစလုံးပါပဲ။

ရွယ်မှူးမွေးနေ့ဆို ချစ်စရာကောင်းသော အရုပ်ကလေးတွေ ချောက

လက်တွေ့ ပန်းစည်းကလေးတွေ ရောက်လာတတ်ပါသည်။ ။

သည် နှစ် မွေးနေ့မှာ တော့ ပရိသတ်၏ မေတ္တာကို တုံ့ပြန်ဂရုစိုက်ဖို့ ရွယ်မှူး ဆုံးဖြတ်မိတော့သည်။ ။

"ဘယ်လိုပေးရင် ကောင်းမလဲဆိုပြီး စဉ်းစားနေတာ၊ ဆရာဇင်ရဲ မွေးနေ့ရောက်ဖို့ ငါးရက်ပဲ လိုတော့တယ်"

"အိမ်မှာ သွားပေးပေါ့"

"အိမ်လိပ်စာမှ မသိတာ"

"ဒါကလွယ်ပါတယ်၊ စာအုပ်တိုက်ကို သွားမေးရင် ပြောပြမှာ ပဲ၊ စာရေးဆရာပဲ အိမ်လိပ်စာ ဝှက်ထားလို့ မရပါဘူး ပြောရမှာ ပဲ"

"မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီး မပေးရဲပါဘူး၊ စာအုပ်တိုက်ကိုပဲ ပေးလိုက်မယ်"

"ရောက်တော့ ရောက်သွားမှာ ပဲ၊ စာအုပ်တိုက်နဲ့ စာရေးဆရာဆိုတာ အမြဲ အဆက်အသွယ် ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား"

"အင်း . . . ပေးချင်တာက သူ့စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြီး သူ့ကို လေးစား သဘောကျလို့ ပါ၊ မရိုးမသား မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့စာဖတ် ပရိသတ်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ပါ၊ တခြားသဘော မပါဘူး"

"ပိညွက်ရယ် . . . ဘယ်သူမှ ရိုက်မစစ်ဘူး"

ရွယ်မှူးက စ,လိုက်တော့ ပိညွက်မျက်နှာကလေး ရဲတွတ်သွား၏။

အသားဖြူသူမို့ ပါးပြင်လေးတွေ ရှက်သွေးကြောင့် နီရဲသွားတာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရပါသည်။ ။

"အဲဒီလို အထင်ခံရမှာ အကြောက်ဆုံးပဲ"

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလာတော့သည်။ ။

"ဆရာဇင်ရဲကလည်း ငယ်သေးတယ်၊ ပိညှက်ကို အထင်သေးမှာ ကြောက်တယ်၊ လူကို စိတ်ဝင်စားလို့ ချဉ်းကပ်ရင်းနှီးချင်တာ မဟုတ်ဘူး "

"အင်းပါ . . . လိပ်ပြာသန့်ရင် ဘာမှ ဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး"

ရွယ်မှူးက အားပေးရသည် ။

"အခုတောင် သံချိုက တစ်မျိုး ထင်နေတာလေ"

သူတို့ ညီအစ်မက တည့်လိုက် မတည့်လိုက်ပါပဲ။

နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ပြည့်အောင် အစေးမကပ်။

စကား နှစ်ခွန်းသုံးခွန်း ပြောမိတာနှင့် စပြီး ငြင်းခုံကြပါရော။ ဒါတွေ ရွယ်မှူးတို့ သိပြီးသားပါ။

"သံချိုက ရှုံ့ချနေတာ ရူးပေါပေါ အလုပ်တွေတဲ့ ၊ ဘယ်သူက နင့်ကို အသိအမှတ်ပြုမှာ လဲတဲ့ "

ဟုတ်လည်း ဟုတ်သည် ။

သံချိုက ပိညှက်ကို ရစရာမရှိအောင် ဝေဖန် အပြစ်တင်တာ။ သူက အဲဒါမျိုးတွေ အားမပေး။

"ပိညှက်ရယ် . . . ငါတို့လို ရွယ်မှူးတို့လို အနုပညာ အလုပ် လုပ်တဲ့ လူတွေနဲ့ ဒီလောက်နီးစပ်နေပြီး နင့်မှာ အဲဒီလို အတွေးမျိုးရှိတာ အံ့ပါရဲ့ ဟယ်၊ ခေတ်မီစမ်းပါ။ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်က မိတ်ဆက် မိတ်ဖွဲ့တာမျိုးကို ဘယ်အလေးတနက် ထားပါ့မလဲ"

သံချိုက လက်တွေ့ဆန်သလောက် ပိညှက်က စိတ်ကူးယဉ်ဆန်သူ။

သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရွယ်မှူး လုံးဝ ဝင်မပါ။ အသာကလေး
ဘေးထွက်နေလိုက်သည်။ ။

ပိညက်ဘက် လိုက်ပြောလို့ လည်း မဖြစ်။ သူငယ်ချင်း သံချိုက စိတ်
ဆိုးဦးမှာ ။ ပိညက်က ချစ်စရာ ကောင်းသော ညီမလေး တစ်ယောက်ပါ။
သံချိုပြောသလို ပစ်ပစ်ခါခါကြီး မပြောရက်။

သည် တော့ ဝင်မပါတာပဲ ကောင်းသည်။ ။

သံချိုဘက်က ကြည့်ရင်တော့ ပိညက်က မှားနေတာ။ သူ့ခံစားချက်နှု
င့် သူတော့ မှားတယ် မဆိုသာ။ အပြစ်တင်ရလည်း ခက်သည်။ ။ ရွယ်မှူး
လည်း ထင်တာကတော့ သူ့မိတ်ဆက်စာကို သိပ်ပြီး အလေးထားမည် မ
ထင်။

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ရွယ်မှူးက မွေ့ရာဘက် ပြန်လျှောက်လာ၏။ ဟဲ
င်းဖုန်းက မြည်တာမို့ ဖုန်းနံပါတ် ကြည့်မိတော့ ရွယ်မှူး၏ အိမ်က ဖြစ်
နေပါသည်။ ။

"ဟဲလို"

"မမလား"

ညီမလေး ရွယ်မှူး၏ အသံမှန်း သိလိုက်တာမို့ ...

"ဘာလဲ ငယ်လေး ပြော" ဟု မေးမိ၏။

"ဒီည ပြန်လာမလားတဲ့ မေမေက"

"မလာတော့ဘူးဟာ၊ အရမ်းပင်ပန်းလို့ အကတိုက်စရာ ရှိတာ
တောင် ဖျက်လိုက်တယ်"

"မမ နေမကောင်းဘူးလား"

"အင်း . . . ဖျားချင်သလိုပဲ"

"ဆေးသောက်လိုက်ဦး၊ သန်ဘက်ခါ မမတို့ လိုက်ရှိုး ရှိတယ် မဟုတ်လား"

ငယ်လေးက စိတ်ပူပြီး သတိပေးစကား ဆို၏။

"အေးပါ၊ သောက်မှာ ပါ၊ မေမေက ကိစ္စရှိလို့ လား"

"အင်း"

"ဒါဆို မေမေနဲ့ ပြောမယ်လေ"

"မမရွယ်မှူး လာမှ ပြောမယ်တဲ့ "

"အင်းလေ . . . ဒါဆိုလည်း နောက်နေ့ လာခဲ့မယ်"

"ခဏနေပါဦး၊ ငယ်လေး ပြောစရာရှိတယ်"

"ပြောလေ ဘာလဲ"

"အဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း"

ငယ်လေးက ပျစ်ပျစ်ချွဲချွဲကလေး ရယ်သည် ။

သည် ရယ်သံကို အလွတ် သိနေပါပြီ။

ပိုက်ဆံလိုလာလျှင် ရယ်တတ်တာ။

"ငယ်လေး ဆိုင်ခန်းက တစ်နှစ်စာ ပိုက်ဆံသွင်းရတော့မယ် မမရဲ့ ၊ ငယ်လေးက ဟိုတစ်ပတ်ကပဲ ပစ္စည်းထွက်ဝယ်ထားတော့ မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်လေ၊ မမ အဲဒါ ခဏစိုက်ပေးထားပါ"

ရွယ်မှူးက တစ်ချက်ပြီးမိ၏။

ခဏစိုက်ပေးထား ဆိုပေမဲ့ ပြန်ရဖို့ က မသေချာ။ ပြန်ပေးရင်လည်း

ပေးလိမ့်မည်။ မပေးရင်လည်း ပြန်တောင်းဖို့ မလွယ်။ သည် လိုပါပဲ။
ဘာအတွက်ပဲ ငွေလိုလို ရွယ်မှူးကပဲ စိုက်ထုတ်ပေးရတာ။ မိသားစု ဆို
တော့လည်း ငြင်းလို့ မရ။

"နော် ... မမ၊ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား"

"ဘယ်လောက်လဲ"

"ဆယ့်နှစ်သိန်းလေ"

ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်ကာ ...

"အင်းလေ ... မနက်ဖြန် အိမ်လာမှ ပြောတာပေါ့၊ မေမေက တွေ့ချ
င်တယ်ဆို"

"အင်း ... ငယ်လေး အရင်ပြောထားတာနော်"

"အေးပါ"

ရွယ်စူးစကားက ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ငယ်လေး အရင်ပြောတာ ဆို
တော့ နောက်ထပ် ဘယ်သူက ဘာပြော ဦးမှာ လဲ၊ မေမေလား၊ ကိုကို
လား။

"ဒါပဲနော် ... ဒါပဲ"

ရွယ်စူးက သူပြောချင်တာ ပြောပြီးပြီမို့ ဖုန်းချသွား၏။

ရွယ်မှူးက ဖုန်းကလေးကို ကိုင်ပြီး ဝရန်တာ ထွက်ရပ် ငေးနေ
မိသည် ။

တစ်ခါတလေတော့လည်း ချစ်ခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက်ကို တမ်းတမ်းတ
တ ဖြစ်မိ၏။

ဟိုတုန်းကတော့ သွေးပူနေတော့ ခွင့်လွှတ်လို့ မရခဲ့။ အခုတော့

လည်း တဖြည်းဖြည်း နားလည်ပေး နိုင်လာသလိုပါ။

ငွေသည် လူသားတို့ ၏ သခင်လား။

ငွေကြောင့် အရာရာ ပြောင်းလဲရသည် ။

အပြစ်တင်ရလည်း ခက်ခက်လာတယ် သတိုးရယ်။ ငွေမျက်နှာကို ကြည့်တတ်တာ သတိုးရဲ့ မှန်ကန်တဲ့ ရွေးချယ်မှုပါပဲလား။ ပါးနပ်မှုပဲ လား။

ပိုက်ဆံနှင့် ပတ်သက်လို့ အခက်အခဲ ရှိလာတိုင်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ကြုံလာတိုင်း မျက်စိထဲ မြင်မိတာ သတိုးရဲ့ ပြုံးနေတဲ့ မျက်နှာ။

သတိုး လုပ်သွားတာ မှန်ကန်ရဲ့ လား။

သတိုးအောင်ဆိုသော ရွယ်မှူး ချစ်သူက သစ္စာနှင့် ပိုက်ဆံ နှစ်ခု ယှဉ်ရွေးဆို ပိုက်ဆံကို ရွေးမဲ့သူ အချစ်နဲ့ ပိုက်ဆံ နှစ်ခု ရွေးဆို ပိုက်ဆံကို ရွေးမဲ့သူ။ သူက ပိုက်ဆံ တစ်မျက်နှာပဲ ဂရုစိုက်တတ်သူပါ။ သူ့ကိုယ်သူ လည်း ဝန်ခံထားပါသည် ။

ကိုယ်ကတော့ ‘အိုင်ဝင့်န့်မန်းနီး’ (I want money)တဲ့ ။ ငွေပဲ လိုအပ် ပါသတဲ့ ။

တစ်နေ့တခြား ရွယ်မှူး နားလည်လာမိတာက သတိုး မမှားဘူး ဆို တာပဲ။ သတိုးက မန်းနီး(ငွေ)ကို (choice) ချွှက် ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ။

လက်ထဲ ကိုင်ထားသော ဟင်းနီဖုန်းကလေး မြည်လာတော့ ရွယ်မှူး အတွေးစပြတ်ကာ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်မိ၏။ အိမ်က ခေါ်တာပါပဲ။

"ဟဲလို"

"သမီးကြီးလား"

"ဟုတ် . . . မေမေ"

မေမေ့ဆီက ဖုန်းမို့ ရွယ်မှူး တလေးတစား ထူးမိပါ၏။ သည် နေ့ မလာဖြစ်တာပါ ပြောပြသည်။

"သမီးကြီးရေ"

"ရှင် . . . မေမေ"

"ဖုန်းဆက်ခိုင်းတာက မေမေ၊ သမီးညီမက မေမေ့ကို လူလည်ကျသွားတာလေ"

"ဟုတ်လား"

"မေမေက မနက်ဖြန် ပေးစရာလေး တစ်ခုရှိလို့ ငွေနည်းနည်း လိုတာနဲ့ သမီးဆီ ဖုန်းဆက်ခိုင်းတာကို အငယ်မက ကြားဖြတ်ပြီး သူလိုတာ သူ အရင်ပြောသွားတာကွဲ့၊ သူက ကြော်ငြာဝင်တာ"

ရွယ်မှူးက မေမေ့စကားကို ရယ်မိ၏။

မေမေက သမီးတွေနှင့် အပြိုင် ခေတ်မီသူပါ။ ပြောတော့လည်း ခေတ်စကားလုံး အင်္ကျီဝတ်တော့လည်း မကျန်ရစ်ဘဲ ညီအစ်မတွေလို ထင်ရလောက်အောင် နုပျိုသွက်လက်၏။

"သမီးမှာ ရှိရဲ့ လား"

မေမေကတော့ အမေပီသစွာ လက်ထဲရှိမရှိ အရင်ဦးဆုံး မေးတတ်ပါ၏။

"ဘယ်လောက်မို့လို့ လဲ မေမေ"

"ပါးပါးပါပဲ၊ ဆယ်ခုလောက်၊ မနက်ဖြန် ချိန်းထားပြီးသား ဖြစ်နေပြီ၊ မေမေက ပစ္စည်းကလေး ကြိုက်တာနဲ့ ဝယ်လိုက်တာ၊ လက်ရာကလေး

လည်း သန့်တယ်၊ ငယ်လေးဆီမှာ ရှိလိမ့်မယ် ထင်ထားတာ၊ ဒီကောင်မလေးက မရှိဘူးတဲ့ ၊ သူ့ဆီက ဘယ်တော့မှ လှည့်လို့ မရဘူး၊ အမြဲလိုနေတာပဲ၊ သမီးကြီးပဲ ပေးရတာ များ တယ်"

ရွယ်မှူးက မေမေ့ကို အငြင်းစကား မဆိုချင်။ မေမေ့ဆန္ဒကို ခေါင်းမခါရက်ပါ။ မေမေက သူကြိုက်တာ လေး ဝယ်ထားပြီးပြီမို့ ကျန်သည့်ပိုက်ဆံကို ရွယ်မှူးက ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရှာပေးရတော့မှာ ပါ။ မေမေ ရွယ်မှူး ဆီက ပိုက်ဆံတောင်းတိုင်း ရွယ်မှူး မငြင်းရက်ပါ။ လက်ထဲမရှိလည်း ရှာကြံပေးစမြဲပါ။ တစ်လောကလုံးမှာ သည် အမေ့ကိုတော့ ရွယ်မှူး ဘယ်တော့မှ ခေါင်းမခါချင်။ အမေက တောင်းလာလျှင် ပေးကို ပေးနိုင်ရမည်။

"ရွယ်မှူး မနက်ဖြန် လာခဲ့မယ်လေ၊ မေမေ ဘယ်အချိန် ချိန်းထားလို့လဲဟင်"

"ညနေပိုင်းမှ ပါ သမီးရဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ . . . သမီးလာမှ ယူလာခဲ့ပါ့မယ်"

"အေးကွယ် . . . အေး . . . အေး"

မေမေက ရွယ်မှူး နေကောင်းရဲ့ လား ဘာညာမေးသည် ။ သောက်ဖို့ ဆေးတွေ ပြောတာလည်း လေးငါးဆယ်မျိုး။ မေမေ့သမီး ဆေးကြောက်တတ်တာ မေမေလည်း သိသားပဲ မဟုတ်လား။ ဘာလို့ များ ဆေးအမည်တွေ ပြောပြနေရတာလဲ။ မေမေက လက်ထဲ အရောက် ထည့်ပေးလျှင်တောင် အသာကလေး အိပ်ရာ ဘေး ချထားတတ်သူပါ။

"ရွယ်မှူး သောက်မှာ လည်း မဟုတ်ပါဘူး မေမေ" ဟု ငယ်လေး လှမ်းပြောတာ ကြားရသည် ။

"မေမေရေ . . . ဆေးဆိုင်ဖွင့်လို့ ရတော့မယ်"

ရွယ်မှူးက မေမေ့ကို ရယ်သံတစ်ဝက်နှင့် ဆိုမိ၏။

"ရောဂါဆိုတာ မွေးမထားရဘူး"

"အင်း . . . သိပါပြီ"

ရွယ်မှူးက ဆေးကြောက်တတ်သူမို့ မေမေက ကလေးတွေစားသော ဆေးအပျော့စားလေးတွေ တိုက်တတ်၏။

မေမေ ဆေးဆိုင်မှာ ဆေးသွားဝယ်လျှင် ကလေးပေါက်စနလေး ရှိသည် ပဲ ထင်တတ်ကြတာပါ။

ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေး ဆိုလည်း အရည်ကလေးမှ ။ အစာကြေဆေး ဆိုလည်း ကလေးတွေ သောက်ရသော ဆေးအပျော့စားလေးမှ ။ ဆေးပြင်းပြင်းတွေဆို လုံးဝမသောက်နိုင်။ ခေါင်းမူးတတ်ပါသည် ။

မေမေကတော့ ရွယ်မှူးအကြောင်း အသိဆုံးပါ။ ညီမလေး ရွယ်စူးက ဆေးတိုက်ရမခက်။ ဘာဆေး လာလာ သောက်ဆို ချက်ချင်း သောက်ပြီး သား။ ဆေးလုံးကလေးတွေကို ပဲလှော်များ မှတ်နေသလား မသိပါ။ ဘာမှ မဖြစ်လည်း ပဲ ဆေးတွေ သောက်နေတတ်သည် ။ စီဗစ်(Cevit)၊ ဖောလစ်အက်ဆစ် (FOLIC ACID)၊ ဖြူရာမင်းဘီစီ၊ ပြီးတော့ ဗီတာမင်အီး (VITAMIN E)၊ ဒိုင်ဂျင်းတို့ ပါရာစီတမောတို့ လည်း အမြဲသောက်သည် ။ မနက်မုန့်စားပြီးတာနှင့် ဘားပလက် အားဆေးလည်း သောက်စေချင်တာမို့ ကလေးတွေ သောက်ရန် ထုတ်ထားသော ဘားပလက်အားဆေး အရည်ကလေး မုန့်မုန့် ဝယ်ပေး၏။ သောက်တစ်ရက် မသောက်တစ်ရက်နှင့် ရွယ်မှူးက သိပ်ဂရုမစိုက်။

"အလကားနေရင်း ဆေးတွေ မသောက်စမ်းပါနဲ့ ငယ်လေးရယ်" ဟု

တားမြစ်မိသည် ။

"လိုအပ်လို့ သောက်တာပေါ့"

"မလိုအပ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ"

"ကြိုသောက်ထားတော့ ကောင်းတာပေါ့"

"ဘာကောင်းတာလဲ"

"ကောင်းတာတွေ ရှင်းပြရရင် အများကြီး၊ မမရွယ်မှူး နားမလည်ပါဘူး"

ငယ်လေးက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် သူ သောက်စမြဲပါ။ ရွယ်မှူးက ဘာဆေးမှ မသောက်။ ဆေးဆို မုန်းလွန်းလို့ ဘာဆေးမှ ဆောင်မထား။

ခေါင်းကိုက်တာတို့ ကိုယ်လက်ကိုက်ခဲတာတို့ ဆို အိပ်ရာပေါ် ခွေပြီး တစ်ဝအိပ်ပစ်လိုက်လျှင် ပျောက်သွားရော။ ငယ်လေးလို ဆေးမသောက်ဖြစ်ပါ။

ငယ်လေးက နည်းနည်းလေး မအိမ်သာ ဖြစ်တာနှင့် ဆေးတွေ တန်းစီ သောက်ပါလေရော။

ခေါင်းမူးတာနှင့် ဘိစစ်သောက်ပြီး ရှူဆေးဘူး တရှူရှူနှင့် ကြည့်ရဆိုးသည် ။

ခေါင်းကိုက် ပလာစတာ ဆိုလည်း နားထင်မှာ ကပ်ရတာ စတိုင်တစ်မျိုး ထင်နေသလား မသိပါ။

ရွယ်မှူးနှင့် ရွယ်စူး အဲဒီနေရာမှာ တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပါပဲ။ ရွယ်မှူးက နည်းနည်းပါးပါးလောက်ဆို ဆေးမသောက်လည်း ပျောက်အောင် နေထိုင်တတ်သူပါ။ နှာစေးချောင်းဆိုးလာလျှင် နွေးနွေးထွေးထွေး နေ

ပြီး ရေနွေးပူပူ သောက်တာမျိုး အစာမကြေ အော့အန်ချင်လျှင်
လမ်းများများ လျှောက်ပြီး နွားနို့တို့ ရေတို့ များများ သောက်ပစ်တာမျိုး၊
ဖျားချင်လာလျှင် ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွားကာ ရောဂါကို လျစ်လျူရှုပြီး
နေပစ်တာမျိုး။

အမျိုးမျိုးပါပဲ။

ရွယ်မှူး၏ ကုသနည်းက ရွယ်မှူး တစ်ယောက်တည်း အတွက်ပါ။
တခြားသူအတွက် အကျိုးမဝင်။

ခေါင်းတဆစ်ဆစ် ထိုးကိုက် လာပြီဆို အခန်းတံခါးပိတ် မီးမှိတ်ကာ
တိတ်ဆိတ် မှောင်ကျသော အခန်းထဲမှာ ခဏ မှေးနေလိုက်သည် ။

မောပန်းနုံးခွေပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိလျှင် စံပယ်ပန်းတွေ
နှင်းဆီပန်းတွေ အများကြီးဝယ်ကာ အခန်းထဲမှာ အိပ်ရာဘေးမှာ ချ
ထားပြီး တစ်ဝကြီး ရှူရှိုက်ကာ လန်းဆန်း အမောပြေစေသည် ။

မေမေနှင့် ဖုန်းပြောပြီးသောအခါ ရွယ်မှူးက အခန်းထဲ ပြန်ဝင် လာ
ပြီး ကက်ဆက် တိုးတိုးကလေး ဖွင့်၏။

သီချင်းကြိုက်တာ ရွယ်မှူး၏ ပင်ကိုစိတ်။ သီချင်းတွေနှင့် ပျော်မွေ့
သည် ။ သီချင်းနားထောင်ရတာ ဂစ်တာတီး သီချင်းဆိုရတာ ပျော်သည်
။ ကျေနပ်သည် ။ အလိုချင်ဆုံးက အဆိုတော်ဘဝပါ။ ထိုဘဝကို ရွယ်မှူး
ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါပြီ။

သီချင်းတွေ ကြိုက်သော ရွယ်မှူးကို သီချင်းတွေ ခံစားတတ်သည့် ပ
ရိသတ်က ခိုင်ခိုင်မာမာ အားပေးပါသည် ။ ပရိသတ်က ပေးသော အား
အင်တွေနှင့် ရွယ်မှူး မားမားမတ်မတ် ရပ်ဝံ့လာသည် ။

ပရိသတ်၏ အားပေးမှုသည် ရွယ်မှူးအတွက် ယုံကြည်မှုကို

ပေးသည် ။

အစတုန်းကတော့ ကိုယ့်ကို ပရိသတ် အဲဒီလောက် အားပေး ချစ်ခင် လိမ့်မည် မထင်ခဲ့ပါ။

အစပထမမှာ တော့ မယုံမရဲနှင့် စမ်းတဝါးဝါး။

"ရွယ်မှူး"

"ဟင်"

သီချင်းနားထောင်နေသော ရွယ်မှူးဘေးနားကို ပိညက်က ရောက်လာ၏။ ပိညက်မျက်နှာကလေးက တစ်ခုခု ပြောချင်သလို လေးနက်နေ၏။

"ဘာလဲ ပိညက် ပြောလေ"

"ဟိုလေ . . . အကူအညီ တောင်းမလို့ "

"ဘာများ လဲ"

ရွယ်မှူးက သီချင်စွာ မေးမိ၏။

"ပိညက်ကိုယ်စား အဲဒီပန်းအိုးကလေးကို စာရေးဆရာ ဇင်ရဲဆီ ပေးပေးပါလား"

"ရွယ်မှူးက"

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လက်ညှိုးထိုးကာ မေးမိ၏။

"ငါ"

ရွယ်မှူး ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

"ပိညက်မပေးရဲရင် သွားပေးပေးမယ်လေ"

"မဟုတ်ဘူး "

"ဟင် "

"ရွယ်မှူး ပေးသလိုပဲ ပေးပေးပါ"

"အဲ"

ရည်ရွယ်မှူး ဘာပြောရမှန်း မသိအောင် ထစ်ငဲ့သွား၏။

"ရွယ်မှူးက အဆိုတော်မဟုတ်လား၊ ရွယ်မှူးက ပေးတာဆို သူ ပိုပြီး လေးလေးနက်နက် သတိပြုမိမယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ပါ"

"စဉ်းစားပါဦး၊ သူ သတိပြုမိမှာ က ရွယ်မှူးကိုလေ၊ ပိညက်ကို မဟုတ်ဘူး ၊ ပိညက်ပြောသလို အဆိုတော် ဆိုပြီး အသိမှတ် ပိုပြုမိနိုင်တယ် ဆိုရင်ပေါ့"

"ပိညက် ကျေနပ်ပါတယ်"

ရည်ရွယ်မှူး နားမလည်ပါ။ ပိညက် ဖြစ်ချင်တာ ဘာလဲ။ ပိညက် ပြောနေတာ ဘာလဲ။ ပိညက်ပြောနေတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

"ဆရာဇင်ရဲနဲ့ သိကျွမ်းခင်မင်သွားရင် ပိညက် ဝမ်းသာမှာ ပဲ၊ သူ ဒီ အိမ်ကို လာလည်ရင် စကားတွေ အများကြီး ပြောလို့ ရပြီ"

ရွယ်မှူးက ဖွဖွပြီးသည် ။

"အကြံအစည် ကြီးလိုက်တာ၊ ပိညက်ရဲ့ ဆရာဇင်ရဲက ရွယ်မှူးကို ခင်ချင်မှ ခင်မှာ ပေါ့၊ အပိုင်မတွက်နဲ့ လေ၊ လွယ်ပါ့မလား"

"ပိညက်ထက် စာရင်တော့ ရွယ်မှူးကို စိတ်ဝင်စားမှာ အမှန်ပါပဲ။ ရွယ်မှူးက အဆိုတော်လေ၊ အနုပညာသမား အချင်းချင်း ဆိုတော့"

သူ့တွက်ကိန်းနှင့် သူတော့ သေချာနေ၏။

"နော် . . . ရွယ်မှူး ပေးပေးပါ"

ရွယ်မှူးက ငြိမ်သက် စဉ်းစားနေ၏။

"ဝယ်ထားပြီးသား ဖြစ်နေပြီ ပေးမယ်လို့ လည်း ရည်ရွယ်ထားပြီးပြီ"

ပိညှက်က အရမ်းပဲ ဆန္ဒပြင်းပြနေ၏။

ရွယ်မှူး မငြင်းရက်အောင်ပါပဲ။

ပြီးတော့ ရွယ်မှူးက ရင်မခုန်တတ်တော့ပါ။ နှလုံးသားက အေးစက် စက်ဖြစ်ကာ နေပါပြီ။

ဘယ်သူ့ကြောင့် မှ အသက်ဝင် လှုပ်ရှား လန့်နိုးလာမှာ မဟုတ်တော့ ပါ။

"သံချို့ကို သွားမပြောနဲ့ နော်၊ အသည်းအသန် ကန့်ကွက်မှာ သိလား၊ သူ့ကို တိုင်ပင်ရင် လုံးဝ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူက ဆရာ ဇင်ရဲ ကို ကြည့်မရ ဖြစ်နေတာလေ၊ မပြောချင်ဘူး"

ပိညှက်က သံချို့ကို စကားမစဖို့ တစ်ခါတည်း ပိတ်လိုက်၏။ ရွယ်မှူး က မျက်ဆန်နက်ကလေး ရွှေ့ကာ စဉ်းစား ကြည့်မိ၏။

"တော်ကြာ စာရေးဆရာကို လိုက်ကြိုက်တဲ့ အဆိုတော်ဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေပါဦးမယ် ပိညှက်ရယ်"

ပိညှက်က သဘောကျစွာ ရယ်သည် ။

"အဲဒါမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တာ"

"ဟောတော့"

"အဲဒါမှ ဆရာဇင်ရဲ ထိသွားမှာ ပေါ့"

ကလေးတွေလေးနှင့် ရိုးသားရှာသူကို ရွယ်မှူး ဘာပြောရမလဲ။ သူက ရွယ်မှူးအတွက် လုံးဝ ထည့်မစဉ်းစားပါ။ သူ ဖြစ်ချင်တာပဲ ရှေ့တန်းတင်လိုက်၏။

"ဒီတစ်ခါပဲ ကူညီပါနော်"

"အင်း . . . တစ်ရက်တော့ စဉ်းစားမယ်နော်"

ပြင်းပြသော ဆန္ဒတစ်ခုကို သူက ဖြည့်ဆည်းပေးချင်ပါသည် ။ သူ့ကို အလွန်အကျွံ မထိခိုက်ဘူး ဆိုပါရင်။

"ဘာလဲ မမရွယ်မှူးက ဂျာနယ်တွေထဲ ပါလာမှာ စိုးလို့ လား။ ဆရာ ဇင်ရဲက ကြွားတတ်တဲ့ သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ချပါ"

လူချင်း မသိဖူးဘဲ ပိညွှက်က ဆရာဇင်ရဲ၏ စိတ်ဓာတ်ကို သိနေပြန်သည် ။

"အင်းလေ . . . ဒါပေမဲ့ နာမည်ပိုကြီးအောင် ‘ဖွ’ ချင်လည်း ဖွမှာ ပေါ့ ၊ ရွယ်မှူးဆီက လက်ဆောင် ရောက်လာတယ် ဆိုပြီး"

အခုမှ ပဲ ပိညွှက်က တွေးပေးဖော် ရတော့သည် ။

"ရွယ်မှူး ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ကူညီပါ၊ အရမ်း ခက်ခဲနေတယ် ဆိုရင်လည်း ရပါတယ်။ အမြန်ချောနဲ့ ပို့ပေးမယ်"

ရွယ်မှူးက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ကာ . . .

"မနက်ဖြန်ညမှ ဆုံးဖြတ်တာပေါ့" ဟု ဆိုလိုက်၏။ ရွယ်မှူးက ဘယ်သူ ဘာထင်မလဲ သိပ်ပြီး တွေးတောတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ အဲဒါတွေ ခေါင်းရှုပ်ခံပြီး မစဉ်းစားချင်။

ပိညွှက်ပြောသော စာရေးဆရာက ဘယ်လိုထင်မလဲ။ သူဘယ်လို

ထင်ထင် အရေးမကြီး။ ရွယ်မှူးမှ သူ့ကို ကြိုက်မနေတာ။ သူ့စာအုပ်တွေ
ကို တသသ ဖတ်ပြီး သူ့ကို လေးစားနေတာလည်း မဟုတ်။ ပိညက် စိတ်
ချမ်းသာအောင် လို့ သာ ပေးပေးရမှာ ။ ပိညက်အတွက် ခက်ခဲနေတာကို
ဖြေရှင်းပေးချင်တာပါ။ ပိညက်က သိပ်လေးနက်နေတော့ ရှေ့တိုးဖို့ အင်
အားမရှိ။ ဒါကို အရမ်းနားလည်ပါသည် ။

လူတစ်ယောက်အပေါ် လေးနက်လာရင် အရှုံးကြီး ရှုံးရတော့တာပဲ။

ရွယ်မှူး ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မလေးနက်ချင်။ အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ နေ
သွားချင်ပါသည် ။

"ဟေ့ . . . ဘာတွေ တိုင်ပင်နေတာလဲ၊ တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ပြော" ဟု
အနားရောက်လာသော ပြုံးရည်က မေးပါသည် ။ ပိညက်က မျက်နှာက
လေး ပျက်ပြီး ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ဟု ညာလိုက်၏။

ရွယ်မှူးက နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီးကာ နေမိသည် ။

ပြုံးရည် မေးတာကို မဖြေတာပဲ ကောင်းပါသည် ။

ညာလည်း မညာချင်။

ဘာမဟုတ်တာလေးကို ညာရတာ မတန်။

အမှန်တိုင်း ပြောလို့ ကလည်း မဖြစ်။ ပိညက်က မပြောစေချင်။
သံချို သိသွားမှာ စိုးရိမ်တာပါ။

"ခွဲခြားခွဲခြား မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီလူနဲ့ ဒီလူပဲ ရှိတာ"

ပြုံးရည်စကားကြောင့် ပိညက်က မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းကာ ဖြေရှင်း
၏။

"ခွဲခြားခွဲခြား လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာမှ လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊

ပြောပြလို့ မဖြစ်လို့ ပါ"

"ထားပါတော့ မဖြစ်ရင်လည်း မမေးပါဘူးနော်"

ပြီးရည် မျက်နှာက မချိုမချည်။ သူ သိခွင့်မရတာကို မကျေနပ်။

သံချို ညီမလေး ပိညက်က ရွယ်မှူးကို အရမ်းခင်သည် ။ ပြီးရည်နှင့် 'သစ်'ကို သိပ်မခင်။ တစ်ခန်းထဲ အတူတူ နေတာကြောင့် ပိုခင်သွားတာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

သစ်နှင့် သံချို ပြီးတော့ ပြီးရည်က တစ်ခန်းတည်း နေကြတာပါ။ ရွယ်မှူးတို့ ၏ ဘလက်ဒိုင်းမွန်း အဖွဲ့ကလေးမှာ ရွယ်မှူးရယ်၊ သစ်ရယ်၊ ပြီးရည်ရယ်၊ သံချိုရယ် လေးယောက်ပါသည် ။

"ပြီးရည်ရယ် . . . အလကားပါ၊ ရွယ်မှူးက ပိညက်ကို သီချင်းဆိုပါလား တိုက်တွန်းနေတာပါ၊ ပိညက်က မဆို ချင်ဘူးတဲ့ လေ၊ သန်ဘက်ခါ Live Show ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ပိညက်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား စင်ပေါ်တစ်ခါလောက် တက်ပြီး ဆိုကြည့်ပါလားလို့ တိုက်တွန်းနေတာပါ"

"ဪ . . . ဒါလား"

ရွယ်မှူး စကားကို ပြီးရည်က ယုံသွားသည် ။

"ပိညက်အသံလေးက နားထောင်ကောင်းပါတယ်" ဟု ဝေဖန် အကြံပေး ချီးမွမ်းလာ၏။

"သံချိုနဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ပုဒ်လောက် ဆိုကြည့်ပါလား"တဲ့ ။

ပိညက်က နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ပြီး ခေါင်းခါသည် ။

"မဆိုချင်ပါဘူး"

"ဒါဆို ရွယ်မှူးနဲ့ ဆို"

"ဟင့်အင်း"

ပိညှက်က သူတို့ အဖွဲ့ကို အားမကျပါ။ အထင်လည်း မကြီး။ သီချင်း ဆိုတာလည်း ဝါသနာမပါ။ ဘာသိဘာသာ သီးသန့်နေတတ်သူ ကလေး ပါ။

ရွယ်မှူးကလည်း ဘာလို့ မှန်းမသိ သံချို၊ ပြုံးရည်နှင့် သစ်ထက် ပိုပြီး ပိညှက်ကို ခင်မင်သည် ။ သည် လို ဖြစ်ရတာ တစ်ခန်းထဲ အတူတူ နေမိ တာ ကြောင့် များ လား မသိပါ။ အိမ်မှာ မေမေ၊ ကိုကိုနှင့် ညီမလေးတို့ နှင့် မနေဘဲ သည် ခြံ သည် အိမ်ထဲမှာ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး လာနေရတာ ပို အဆင်ပြေသည် ။

ဝါသနာတူ ရွယ်တူချင်းမို့ အုပ်စုဖွဲ့နေရတာ အရမ်း ပျော်စရာ ကောင်းလှ၏။

သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ကို ခင်တာ မှန်ပေမဲ့ သူငယ်ချင်း၏ ညီမ ပိညှက်ကို ရွယ်မှူးက ပိုရင်းနှီးသည် ။ ကိုယ့်ညီမ ရွယ်စူးထက်ပင် ပိုပြေလည်သည် ။ အတွေးအခေါ်ချင်း နီးစပ်တာပဲလား မသိ။

"ပိညှက်က သီချင်း မဆိုချင်ပါဘူး၊ ကဗျာရေးတာတို့ ပန်းချီဆွဲတာတို့ မှ ပိုဝါသနာပါတယ်"

"ပျင်းစရာကြီးပါပဲဟယ်"

ပြုံးရည်က လက်ခါပြသည် ။

သံချိုနှင့် သစ်ပါ အနားရောက်လာတော့ စကားဝိုင်းကလေးက ပိုပြီး စိုပြည်လာသည် ။

အားလုံးစုပြီး စကားပြောကြပြီဆို ရွယ်မှူးက နားထောင်သူပါ။ ပိညှက်က အဲဒီလိုမျိုးကျတော့ အားလုံး စိတ်ဝင်စားမည့် အကြောင်းအရာကို

ဆွဲထုတ် လာပြီး ပြောတတ်ပါသည်။ ။ တခြားစကားတွေသာ အများကြီး ပြောနေပေမဲ့ ဆရာဇင်ရဲအကြောင်း တစ်ခွန်းတလေမှ မပါ။ ပိညက်က လျှို့ဝှက်သိုသိပ်သည်။ ။

တမင်မပြောဘဲ ထားတာလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။

သံချိုက ရှုံ့ချတတ်လွန်းလို့ မဟရဲတာလည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ အားလုံး ရှေ့မှာ သံချို ဆူငေါက်တာကို ပိညက်က ခံချင်မှာ မဟုတ်။ ညီအစ်မချင်း ဆိုပေမဲ့ အဲဒီလို လူရှေ့မရှောင် သူရှေ့မရှောင် အော်ငေါက်တတ်တာ ရှုံ့ချတတ်တာကို ပိညက်က မခံချင်ပါ။ ပိညက်၏ စိတ်သဘောထားကို ရွယ်မှူးက နားလည်သည်။ ။

အဲဒီလို နားလည်လို့ လည်း ဆက်ဆံရေးက ပြေလည်တာ။

"ဆံပင်ရှည်လွန်းတာက အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ ခုံမှာ ထိုင်ရင်းလည်း ဆံပင်က ညပ်နေပြီး ထလို့ လွယ်လွယ်မရဘူး၊ အရမ်းရှည်ရင် ထိန်းသိမ်းရ ခက်တယ်၊ ကိုယ်တိုင်က မြတ်နိုးပေမဲ့ မနာလိုသူတွေက ကြည့်မရ ဖြစ်တတ်တယ်"

"အင်း"

ပိညက်ပြောသော စကားများကို အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြသည်။ ။

"ဆံပင်ရှည်ကြီး နှမြောစရာပေါ့နော်"

"မီးလောင်သွားရင် မထားကောင်းဘူး၊ ညှပ်ပစ်ရမှာ ပေါ့၊ ဘယ်လောက်ပဲ မြတ်နိုး မြတ်နိုး"

"ပြီးရည် ကြားဖူးတာက ပန်ကာထဲ ဝင်သွားတာလေ၊ အဲဒါလည်း အန္တရာယ် အရမ်းများ တယ်"

"နောက်ပြီး ရှိသေးတယ်၊ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး၊ ညကြီးမိုးချုပ် ဒါမှ မဟုတ် ညနေ နေဝင်ချိန်မှာ ဆံပင် အရှည်ကြီး ဖြန့်ချထားရင် သရဲ ကပ်တတ်တယ်တဲ့ ၊ မကောင်းဆိုးဝါး ဝင်ပူးရတယ်ဆိုပဲ"

ကြားဖူးသမျှတွေ အချင်းချင်း ပြောဆိုမိကြသည် ။

"ယမင်းလေ ငိုလိုက်တာ အရမ်းပဲ၊ သူ့ဆံပင်ရှည်ကြီး မီးလောင်သွား လို့ "

"အေးလေ . . . အရမ်းနှမြောမှာ ပဲ"

ရွယ်မှူးက သူတို့ အနားမှ အသာခွာကာ ဂစ်တာကို သွားယူပြီး တသ သ မြတ်နိုးသော ဂစ်တာကို အိတ်ထဲက ထုတ်ယူမိ၏။

သည် ဂစ်တာကို သတိုး ဝယ်ပေးခဲ့တာပါ။

ဂစ်တာကို မြင်တာနှင့် သတိုးအောင်ကို သတိရချင်၏။

ကြာတော့ ကြာခဲ့ပြီ။

ဂစ်တာအိုကလေး ဟောင်းနွမ်းမသွားသေးပါ။

ရင်ထဲက အချစ်တွေသာ ခန်းခြောက် ပျက်စီး သေဆုံးသွားခဲ့တာ။ ဂစ်တာကလေးက လှပသစ်လွင်နေဆဲပါ။ ရိုရိုသေသေ ကိုင်တွယ် တီးခတ် ခဲ့တာလည်း ပါလိမ့်မည်။

သည် ဂစ်တာကလေး ဝယ်ပေးတုန်းက ရွယ်မှူး အဆိုတော် မဖြစ် သေးပါ။

ဂစ်တာကို စွဲလမ်းရှူးသွပ်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဘဝမှာ ပဲ ရှိသေး၏။

သတိုး ဘယ်ရောက်နေသလဲ။

သူ မက်မောသော ဘဝမျိုးကို ပိုင်ပိုင် ဖမ်းဆုပ်ရယူပြီး ပျော်ရွှင် ကျေနပ်နေပြီလား မသိပါ။

ရွယ်မှူးကတော့ ခါးသီးသော အချစ်တွေအကြောင်း ပြန်မစဉ်းစားချင်။ မေ့ထားချင်ပါသည် ။
